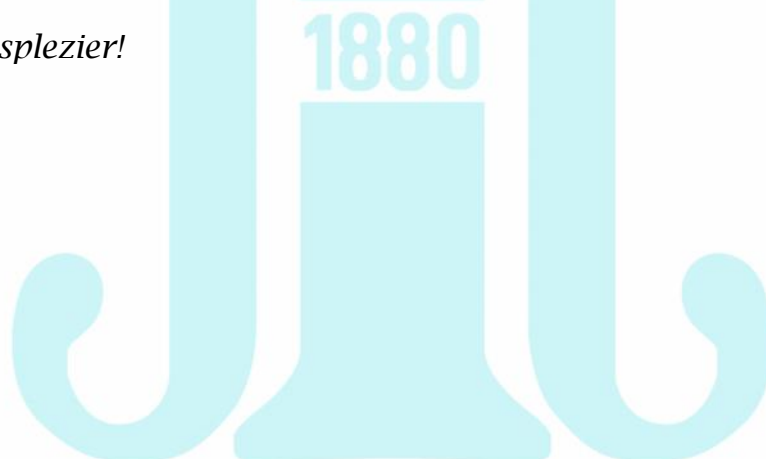

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WAT EEN SOEP!
(Don't misunderstand me)

Een klucht in twee bedrijven

door

1880

Patrick Cargill

Vertaling en bewerking : Achiel van Malderen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1841

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WAT EEN SOEP!* op te voeren moet de naam van auteur *PATRICK CARGILL . vert. Achiel van Malderen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1990/0220/032
ISBN 978-90-385-00348

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/Patrick Cargill
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 2 heren)

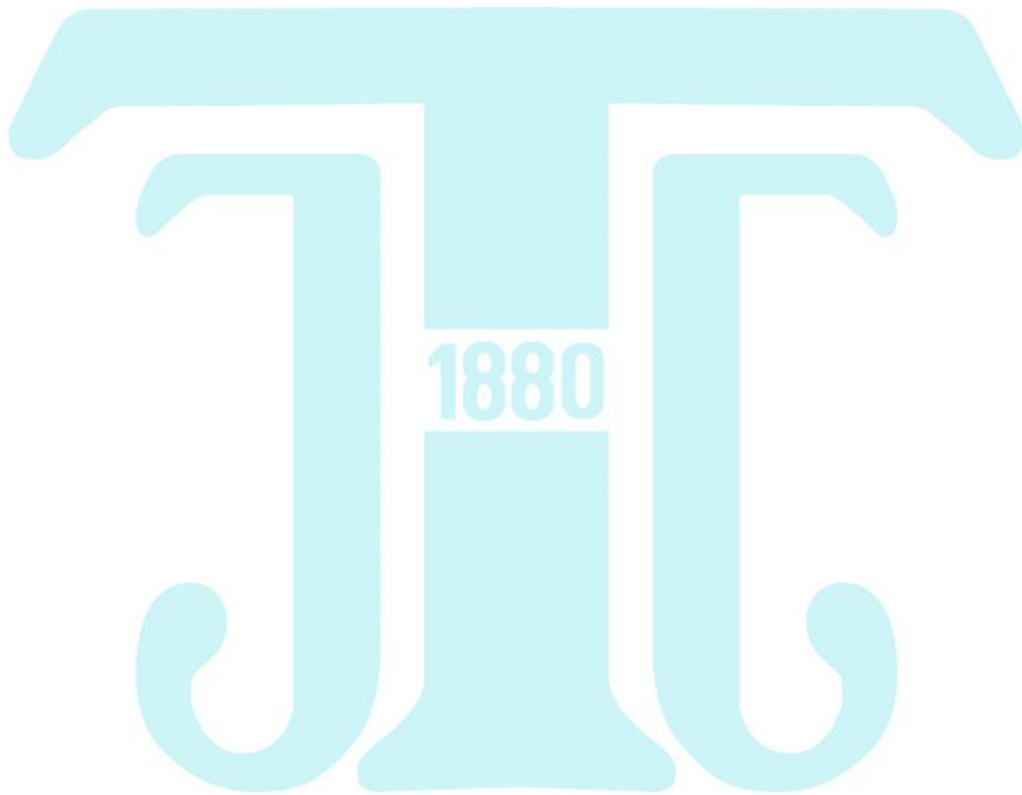
CHARLES :

MARLEEN, zijn vrouw :

ROBERT, broer van Charles :

MARIËLLE, zijn vrouw :

MARINELLE, vriendin van Charles :

EERSTE BEDRIJF

(Bij het openen van de gordijnen is Marleen Vlaminckx aan het stofzuigen. Zij is een aantrekkelijke vrouw halverwege de veertig en komt er zelfs elegant voor in de schort die ze draagt)

MARLEEN : *(roept)* Charles! ... Charles, weet ge hoe laat het is? ... Charles! *(gaat op verschillende plaatsen kijken)* Oh, waar zit die nu?

CHARLES : *(verschijnt na een korte pauze, via de openstaande raamdeuren uit de tuin. Hij is wat ouder dan Marleen. Hij heeft een bos rozen mee, in een T-shirt verpakt, een tuinschaar)* Dat is de laatste keer dat ik nog rozen knip. Mijn handen liggen helemaal open.

MARLEEN : Ik heb u toch gezegd handschoenen te dragen.

CHARLES : Handschoenen? Ge bedoelt een harnas!

MARLEEN : Leg ze maar op tafel.

CHARLES : Ik hang aan flarden!

MARLEEN : Ik zal de vaas maar nemen van tante Georgette... *(af naar keuken)*

CHARLES : Krengen! 't zijn juist vrouwen: ze zijn schoon, ze ruiken goed, maar ge moogt ze niet aanraken zonder handschoenen!

MARLEEN : *(terug op met vaas, begint de rozen te schikken)* Weet ge hoe laat het al is?

CHARLES : Ongeveer een kwartier later dan daarstraks.

MARLEEN : 't Is vijf voor zeven.

CHARLES : *(kijkt op de klok)* Op de kop.

MARLEEN : Ze zouden om zeven uur hier zijn en gij zijt nog niet gekleed.

CHARLES : *(in zetel)* Ge denkt toch niet dat ik mij ga opdirken voor mijn eigen broer?

MARLEEN : Ge hebt er wel een paar kort afgesneden.

CHARLES : Ook al brengt hij zijn nieuwe vrouw mee...

MARLEEN : Wat denkt ge? Zit de kans erin dat zijn nieuwe vrouw een verbetering is?

CHARLES : Om het even wie zou een verbetering zijn. Zelfs de schoonmoeder van

quasimodo moet een schoonheid zijn vergeleken met Liesbeth.

MARLEEN : Arme Liesbeth.

CHARLES : Liesbeth: de naam alleen al.

MARLEEN : Daar kunt ge haar toch moeilijk de schuld van geven.

CHARLES : Hoe Robert daar zo lang heeft kunnen op kijken, dat is voor mij een raadsel. Allee, bekijk hun kinderen. Ze komen zo uit de Muppet Show!

MARLEEN : Arme Liesbeth.

CHARLES : Elke keer dat ze mij "nonkel" noemen, voel ik mij precies Kermit de Kikker.

MARLEEN : Zeg, waar zitten die kinderen nu eigenlijk?

CHARLES : Bij Liesbeth in Hofstade Bad. Al hun burens zijn al aan het verhuizen.

MARLEEN : Arme Liesbeth!

CHARLES : Zeg, hou eens op met die "arme Liesbeth".

MARLEEN : Goed en doe gij die snoeischaar maar terug naar het tuinhuisje... En hier, neem dit ook maar mee. *(geeft hem snoeischaar en T-shirt mee)*

CHARLES : Ach ja, wat ligt dat hemdje in het tuinhuisje te doen? Dat kan ik toch gerust nog dragen?

MARLEEN : Van mij moogt ge. Hebt ge al eens gekeken wat erop staat?

CHARLES : *(plooit T-shirt open - we zien Kermit de Kikker afgedrukt staan)* Het is niet waar! ... *(af via tuin)*

MARLEEN : *(plaatst de vaas met rozen op een kastje, neemt wat stof weg, kijkt terloops op haar horloge)* Goeie god. Charles! Het is al zeven uur! *(doet snel verder met het stofzuigen)*

CHARLES : Ik wou dat het tuinhek wat beter sloot.

MARLEEN : En ik wou dat gij langs de voordeur binnenkwaamt.

CHARLES : Ik begrijp niet dat ik moet omlopen als er hier deuren zijn.

MARLEEN : Omdat ge het hier vol aarde gooit. Ik heb deze morgen pas gekuist en ge ziet het al niet meer.

CHARLES : Pollutie! We gaan d'r nog eens allemaal aan dood. *(steekt sigaret op)*

MARLEEN : Wat denkt gij? Zou ze boven de veertig zijn en ouderwets?

CHARLES : Wie?

MARLEEN : Mariëlle.

CHARLES : Mariëlle wie?

MARLEEN : Mariëlle! De nieuwe vrouw van Robert natuurlijk: Mariëlle!

CHARLES : Ah! Mariëlle! Nee, volgens mij is ze pas twintig en heel modern, anders was het de moeite niet om te veranderen.

MARLEEN : Arme Lies-

CHARLES : Stop! Daarbij, als ze veertig en ouderwets was, zou hij haar nooit meenemen voor een vakantie van drie weken naar Portofino.

MARLEEN : Portofino? Waar ligt dat eigenlijk?

CHARLES : Geen gedacht, schatje. Ik denk: ergens waar iedereen naartoe wil omdat het zo chique staat.

MARLEEN : Spijtig dat de kinderen nu in Frankrijk zitten. Ze zouden Mariëlle zeker eens graag gezien hebben.

CHARLES : Ik ben heel blij dat ze daar in Frankrijk zitten. Die vakantieuitwisselingen voor studenten is een prachtig systeem. Dat heb ik altijd al gezegd.

MARLEEN : Nee, dat is niet waar. Gij hebt altijd gezegd dat het een rotsysteem is omdat die Franse kinderen het volgende jaar bij ons komen.

CHARLES : O, daar kunnen we nog altijd onderuit - varkenspest of zoiets.

MARLEEN : Nee, dat zou schandalig zijn.

CHARLES : Af en toe wil ik gerust eens schandalig zijn.

MARLEEN : Ik zeg al niks meer. Voila, dat is het laatste wat ik heb gedaan. (*bergt stofzuiger e.d. op*) Ik hoop dat alles klaar is. Hebt ge de whisky?

CHARLES : Ja, schatje.

MARLEEN : En de soda?

CHARLES : Ja, schatje.

MARLEEN : En ijsblokjes?

CHARLES : Ja, schatje.

MARLEEN : En de wijn in de koelkast?

CHARLES : Ja, schatje... Welke wijn?

MARLEEN : Wat bedoelt ge: welke wijn? De wijn die ge op weg van uw werk naar hier gekocht hebt.

CHARLES : Ik vrees dat ik de wijn vergeten heb. Dat gelooft ge direct, zeker?

MARLEEN : God, Charles, het enige wat ik u gevraagd heb om te doen.

CHARLES : Ik ga er direct halen.

MARLEEN : Maar het is overal gesloten.

CHARLES : Bij de Chinees misschien?

MARLEEN : Bij de Chinees? Wijn moeten we hebben, geen loempia's.

CHARLES : Maar nee, die Chinese winkel op de steenweg. Daar verkopen ze alles, en hij is altijd open. Kom, geef me geld...

MARLEEN : Doe geen moeite. Ik zal zelf wel gaan. Chance dat er nog Chinezen zijn. Ik wacht nog even tot ze hier zijn en dan loop ik gauw. Maar dan moet gij wel de patatten opzetten of we zijn om middernacht nog niet aan het eten.

CHARLES : Ik zal de patatten opzetten, dat beloof ik.

(telefoon. Marleen en Charles vliegen beiden naar de telefoon. Charles is de eerste)

Hallo. Wie? ... Wat zegt u? ... Met wie spreek ik? Ik versta er geen woord van.

MARLEEN : Wie is het?

CHARLES : Eén van die Chinezen, geloof ik.

MARLEEN : Geef hier! Hallo... o allo... ah mais oui, absolument... 't zijn de kinderen, uit Frankrijk.

CHARLES : *(opgetogen)* Ah!

MARLEEN: Ze doen het gesprek op onze kosten.

CHARLES : *(niet meer zo opgetogen)* Ah!

MARLEEN : Hallo, Louiza? Dag meisje, hoe gaat het met jullie? Allee, ja wij hebben het er nog over gehad bij het ontbijt... Wat? ... 't is niet waar... Ja, ik geloof u zeker... Hier is het ook goed. Veel zon. *(tegen Charles)* Het weer.

CHARLES : Ah ja?

MARLEEN : *(in de hoorn)* Hoe gaat het nu met jullie? ... O, dat doet mij plezier. Nonkel Robert en zijn nieuwe... Wat? Nee, het heeft hier in dagen niet geregend.

CHARLES : Nu nog over het weer! Weet ge wat dat telefoontje kost?

MARLEEN : En, hoe gaat het nu met uw Frans? ... ik zei: hoe gaat het nu met uw Frans? ... Wat? ... hier gaat het goed... Ja, met hem ook.

CHARLES : Geef eens door.

MARLEEN : Hier is hij... Wat? ... Ik zei: hier is hij.

CHARLES : *(die de hoorn heeft gegrepen)* HALLO, LOUIESKE!

MARLEEN : Het is een verschrikkelijk slechte lijn.

CHARLES : Ah, ma chérie. Et comment allez-vous ce soir, hein? ... Quoi? Zje dis, comment allez-vous sje soir... Nee, dat is geen Chinees...

MARLEEN : *(neemt hoorn terug af)* Louieske? 't Is mama terug.

CHARLES : Op school was ik anders heel goed in Frans.

MARLEEN : Natuurlijk weet hij dat het maar om te lachen was.

CHARLES : Het was één van mijn beste vakken.

MARLEEN : Nee, ik kon hem ook niet verstaan.

CHARLES : Hoe is dat nu mogelijk!

MARLEEN : En hoe gaat het nu met meneer en madame Branchard? ... Goed. En met de kinderen? Dat doet me plezier... Wat hebben ze... Wie is weg? *(kijkt angstig naar Charles)* Meneer en madame Branchard zijn weg voor het weekend? En jullie en de kinderen? Mark is gaan naaktzwemmen met Marie... en gij en Philippe zijt bezig... in de hof... Wel, ik hoop dat alles goed afloopt... Ik bedoel, dat alles in orde is...

CHARLES : Geef mij die telefoon eens!

MARLEEN : *(duwt hem weg)* Wel, dat is magnifiek, lieveke. Doe het goed... Ik bedoel, amuseert u... ja, tot de twaalfde... Ja, ik zal... Dag, lieveke. *(ze haakt snel in)* Veel kussen van allebei.

CHARLES : Zijn dat onze kinderen? Samen bezig en naaktzwemmen? Onze kinderen?

MARLEEN : Wel, het zijn zeker uw kinderen, als ge dat bedoelt.

CHARLES : Ik heb altijd gezegd dat die uitwisseling voor studenten een rotsysteem is. Ze wisselen mij te veel uit. Toen Robert naar Juan-les-Pins ging was het hetzelfde liedje. Hij had daar een juweel van een kind aan de haak geslagen tot hij ondervond dat het een jongen was.

MARLEEN : Overdrijft ge nu niet een beetje? Ik ben er zeker van dat het niet zo erg is als het klinkt.

CHARLES : Voor mij klinkt het zò dat ik er niet erg gerust in ben.

MARLEEN : Ze zullen wel oppassen. Ze zijn tenslotte zeventien. En tegenwoordig...

CHARLES : Van Mark kan ik dat nog verstaan... Maar ons Louieske!

MARLEEN : Wat wilt ge: 't is een tweeling, en de rechterhand doet graag mee met de linkerhand...

CHARLES : Dat klinkt nogal vies, vind ik.

MARLEEN : In elk geval, ik heb liever dat ze er eerlijk voor uitkomen. Dan is er minder gevaar.

CHARLES : Dat kan wel zijn... Maar zeventien! Toen ik zeventien was...

MARLEEN : ... toen hadt ge al een paar lieven versleten. Ge waart een echte flierefluiter. En trek nu maar vlug uw blazer aan... en hou op met die asbakken vuil te maken. Ik wil dat ze proper zijn als ze aankomen.

CHARLES : (*afgaand naar slaapkamer*) Ja, madame. Ik zal mijn adem inhouden ook.

MARLEEN : Doe niet zo idioot, Charles. Daar zijt ge te oud voor.

CHARLES : (*terug op*) Oud, oud? Binnen een paar maanden word ik pas...

MARLEEN : Binnen zes maanden om precies te zijn.

CHARLES : Och, wat betekent nu een maandje hier of daar?

MARLEEN : Op uw leeftijd is een maandje hier heel goed, maar een maandje daar kan van alles betekenen.

CHARLES : (*op zijn hoede*) Een maand waar?

MARLEEN : Wel daar: (*zingt*) New York, New York...

CHARLES : Alstublieft, gaat ge weer over New York beginnen?

MARLEEN : Nee, voor u is New York en alles wat er kan gebeurd zijn al lang voorbij, natuurlijk, maar het bewijst wat ik bedoel.

CHARLES : Hoe dikwijls moet ik u nu nog zeggen dat daar niks gebeurd is. Die veertien dagen in New York heb ik gewoon verlengd met een paar weken voor de zaak.

MARLEEN : Kom nu, dat is een ouderwets excuus, Charles.

CHARLES : Het kan me niet schelen, al was het voorhistorisch. Ge weet trouwens heel goed dat ik elk jaar naar New York ga in de zomer.

MARLEEN : Juist. En waarom gingt ge dan dit jaar eerder?

CHARLES : Wat bedoelt ge?

MARLEEN : Wel ja, normaal gaat ge altijd eind juni, begin juli. Maar dit jaar zijt ge midden april gegaan.

CHARLES : Omdat het zo beter uitkwam.

MARLEEN : Juist!

CHARLES : Voor de zaak.

MARLEEN : Wel, het kwam mij zeker niet beter uit. Het kwam eigenlijk erg ongelegen.

CHARLES : Wat?

MARLEEN : En toch denk ik dat ik blij moet zijn. Voor ù dan.

CHARLES : Blij voor mij? Waarom?

MARLEEN : Omdat ge u nu nog eens hebt kunnen uitleven in de lente, want geef maar eerlijk toe: zo veel lentes hebt ge niet meer over om u uit te leven, is het niet?

CHARLES : Ik weet dat het biologisch vaststaat dat de man meestal vroeger de pijp uitgaat dan de vrouw. Maar in uw geval denk ik dat uw scherpe tong u de keel zal oversnijden voor mijn tijd gekomen is.

MARLEEN : Wel, dan moet gij ervoor zorgen dat het niet gebeurt, of ge moogt uw eitjes zelf koken.

CHARLES : Nu zeg ik het nog één keer: er is niets gebeurd in New York.

MARLEEN : Alhoewel, toen ge terugkwaamt lag er in uw ogen zo'n blik alsof ge de joker had getrokken.

CHARLES : O ja, en wie kreeg er hier een appelflauwte toen een zekere Sus... Dinges ... naar New York trok?

MARLEEN : Ik weet niet waarover ge het hebt.

CHARLES : Sus, Sus... dinges, de voetballer.

MARLEEN : O die! Ik heb hem in geen jaren meer gezien, en ik heb misschien twee keer met hem gesproken.

CHARLES : Maar vroeger gingt ge toch altijd mee naar Beerschot.

MARLEEN : Ik zie graag voetbal.

CHARLES : Ochgot, een supporterke! Waarom gaat ge nu dan niet meer? Omdat hij weg is en trainer bij New York Stampers?

MARLEEN : Doe niet zo kinderachtig. Zie hoe laat het al is! Nu moet ik toch nog naar de winkel voor ze komen. Robert is ook altijd te laat zeker?

CHARLES : Altijd! Hij was al te laat voor zijn geboorte.

(Marleen rent naar de gang en kwakt de deur dicht. Charles neemt een hoek, kijkt erin en begint te neuriën: New York, New York. Er wordt gebeld. Charles klapt het boek toe en gaat af via gang)

(off) Robert! Eindelijk!

ROBERT : Ah broerke!

(Robert komt binnen, gevolgd door Charles. Hij is jonger dan Charles)

God, dat is nogal een miserie om hier te geraken. Hoelang duren de spitsuren hier eigenlijk?

CHARLES : De vrijdag is altijd het ergst. Dan vertrekken de mensen voor het weekend.

ROBERT : Die brengen het weekend zeker in hun auto door?

CHARLES : Wel, waar is ze?

ROBERT : Wie?

CHARLES : Wel, uw nieuwe vrouw: Mariëlle?

ROBERT : O, Mariëlle. Het spijt me verschrikkelijk, maar op het laatste ogenblik kon ze niet meekomen. Haar moeder is gisteren in de keuken gevallen. Zo zat als een kanon natuurlijk. Niks gebroken maar het mens is graag ziek. En dus is Mariëlle haar een paar dagen gaan verzorgen, in Roeselare. Ik moest zeggen dat het haar spijt.

CHARLES : O, dat zal Marleen spijtig vinden.

ROBERT : Ja, dat zal wel.

CHARLES : Ze heeft twee kiekens in de oven. Een schoontje?

ROBERT : Dat kieken?

CHARLES : Nee, Mariëlle!

ROBERT : O, Mariëlle! Jongen, ge hebt geen gedacht wat dat betekent na Liesbeth!

CHARLES : Ik kan me dat anders heel goed voorstellen.

ROBERT : Nee jongen, dat kunt ge niet: ze is geestig, lief en ... de rest!

CHARLES : Welke rest?

ROBERT : Wel, de rest. Dat weet ge toch: de R E S T... Die huwelijksreis! Jongen, ik kan het u niet beschrijven...

CHARLES : Een schoon land zeker...

ROBERT : Dat weet ik niet meer. Man, ik wist niet dat ik nog zoveel in mij had: ik was de essentie gewoon vergeten.

CHARLES : Is het waar? Hm... iets drinken?

ROBERT : Dank u. Een whisky soda.

(Charles gaat om drank. Robert slentert mee)

Weet ge, volgens mij zou iedere man nog eens moeten trouwen na zijn vijfendertigste. Dat doet deugd, jongen! Tenslotte blijft een man toch altijd een man!

CHARLES : Ik weet wat ge bedoelt.

ROBERT : Natuurlijk. Geloof me, Charles, als ge ooit de kans krijgt om - hoe zeggen ze dat weer - om nog eens lekker uw gangen te gaan... ik kan het u niet beschrijven, jongen.

CHARLES : Nee, doe dat maar niet: er gebeuren nu al curieuze dingen met mijn adrenaline. Gezondheid.

ROBERT : Gezondheid!

CHARLES : Dus, Mariëlle was dan uiteindelijk toch geen jongen.

ROBERT : Wablief? Een jongen? Och god, gij bedoelt dat geval, die keer in Juan-les-Pins. Jongen, dat was een ramp... En pas op, ik had daar helemaal niks van in de gaten... tot op het moment...

CHARLES : Ja, ge hebt dat al eens verteld!

ROBERT : Sorry. Nog altijd last van uw adredinges?

CHARLES : Nee, ge hebt er mij juist van genezen. En maak die asbakken niet vuil. Marleen wil dat ze proper zijn als gij hier zijt.

ROBERT : Nu ge het zegt, waar zit Marleen? Boven of zo?

CHARLES : Nee, ze moest nog even naar de winkel. Ze was de wijn weer vergeten.

ROBERT : Charles, wat ik daarnet gezegd heb - daar staat gij en Marleen natuurlijk buiten. Hoe is het met Marleen? Nog altijd even stralend?

CHARLES : Jaja... Ja, natuurlijk. Nog altijd even stralend. Maar ik kan u toch vertellen dat de verleiding soms sterk is.

ROBERT : Dat zal wel. Ge zoudt anders geen man zijn, hé.

CHARLES : Misschien, ja. Ik geloof, Robert, dat gij de juiste daad hebt gesteld. Ge werd verliefd... en toen ge besepte dat ge zoudt toegeven aan de verleiding, dat het niet zomaar een... zomaar een...

ROBERT : Een "scharrelke" was...

CHARLES : Zoiets, ja. Toen ge dat besepte, zijt ge doorgedaan en van uw vrouw gescheiden.

ROBERT : Ja, het was niet gemakkelijk, maar ik deed het. Pas op, ge hebt gelijk: ik

wist dat het zo moest.

CHARLES : Maar ge hadt het geluk toch wel aan uw kant ook...

ROBERT : Hoezo?

CHARLES : Wel, ga hadt een verschrikkelijk lelijke vrouw, uw kinderen trokken op haar, en bij u thuis was het een echte varkensstal!

ROBERT : Dat moogt ge niet zeggen, Charles - het was nog veel erger!

CHARLES : Voila. Maar in mijn geval liggen die zaken anders.

ROBERT : In uw geval? Hebt gij ook een geval aan de hand?

CHARLES : Gehad! Spijtig genoeg! Dat zat zo - maar geen woord hiervan aan Marleen, zij weet hier niks van. Haar hart zou breken als ze het ooit te weten kwam... en mijn nek erbij... Daarbij: er is absoluut niks gebeurd. Het is te zeggen: bijna niks...

ROBERT : Nu krijg ik last van mijn adre... adrenadinges, geloof ik.

CHARLES : Ge weet dat ik elk jaar eens naar New York moet voor zaken.

ROBERT : Ja, dat moet verschrikkelijk zijn.

CHARLES : Gewoonlijk wel, ja. Maar dit jaar moest ik een paar maanden eerder gaan - en nu had ik mijn veertiendaagse achter de rug, en de avond voor mijn vertrek... was er dat etentje met uitgeweken Vlamingen...

ROBERT : En op dat etentje...

CHARLES : Was er dit wezentje...

ROBERT : Vier benen, of twee?...

CHARLES : Twee... heel schoon benen! Een meiske van hier, maar ze woont al een paar jaar in New York.

ROBERT : Euh! Charles! ... mag ik nog een glas?

CHARLES : Ik zal de fles pakken.

ROBERT : Ik denk dat ik de rest van het verhaal al ken, maar vertel het toch maar. Het ligt nog altijd op uw maag, geloof ik...

CHARLES : Ja, pas op, 't is allemaal verleden tijd - volledig achter de rug. Maar ik heb stom gedaan.

ROBERT : Zo moogt ge het niet bekijken, jongen. Dat is de natuur.

CHARLES : Nee, daar heb ik het niet over. Maar ik heb een telegram naar Marleen gestuurd om te zeggen dat ik nog veertien dagen in New York moest blijven... voor zaken!

ROBERT : Dat klinkt nogal ouderwets!

CHARLES : Marleen zegt juist hetzelfde.

ROBERT : Het verbaast me dat ze dat gelooft.

CHARLES : Soms vraag ik me dat af. Maar het punt is - ik mocht dan nog zo ondersteboven zijn van dat kind - ik heb er nooit aan gedacht Marleen en de kinderen in de steek te laten. Dus heb ik nog iets stoms gedaan... Ik zei tegen... dat... dat...

ROBERT : Schoon kind!

CHARLES : Dat ik op vrijdag zou vertrekken!

ROBERT : Wat is daar zo stom aan?

CHARLES : In feite ben ik donderdag al vertrokken.

ROBERT : Dat is stom!

CHARLES : Akkoord, akkoord, maar eigenlijk deed ik dat voor Marleen. Als ik nu met Liesbeth getrouwd was geweest...

ROBERT : Spreek asjeblieft niet meer over Liesbeth. Het leven is al zwaar genoeg.

CHARLES : Nee, maar ge begrijpt wat ik bedoel: ik was getrouwd met Marleen, en dan die twee brave kinderen. Die kin... Robert!

ROBERT : Wat is er?

CHARLES : De kinderen: denkt gij dat seksuele driften erfelijk zijn?

ROBERT : Daar heb ik geen flauw idee van. Waarom?

CHARLES : Ik wil er niet aan denken wat Louieske en Mark op dit moment in Frankrijk aan het uitspoken zijn. En het schiet me juist te binnen, dat het wel eens allemaal aan mij kan liggen.

ROBERT : Ja... Jaja, onze vader was ook zo'n casanova..

CHARLES : Dat verklaart uw gedrag.

ROBERT : En dat van u...

CHARLES : Ja, dat van mij ook...

ROBERT : Pas op, dat wil niet zeggen dat het alleen uw schuld is. Ik bedoel: als seksuele driften erfelijk zijn, dan is de moeder ook verantwoordelijk.

CHARLES : Bedoelt ge dat ons moeder...

ROBERT : Nee, natuurlijk niet. Ons moeder niet. Maar ge kunt er niet onderuit dat een deel van de verantwoordelijkheid ook bij Marleen ligt.

CHARLES : Ah nee, niet bij Marleen. Nee, dat is onmogelijk... Maar aan de andere

kant: voor we getrouwd waren, liet ze me toch... Nee, nee, onmogelijk. We moeten er maar niet meer aan denken. Ik kan mij vergissen in de kinderen. En wat mij betreft. Ik heb mijn slippertje gehad... en dat is allemaal dood en begraven!

ROBERT : Jaja, maar: alle sporen uitgewist?

CHARLES : Natuurlijk jongen. Ze woont in New York en daarbij gaf ik haar geen adres, geen telefoonnummer... ze kan me nooit vinden.

(de voordeurbel rinkelt)

Dat zal Marleen met de wijn zijn. Doe gij maar eens open dat zal haar plezier doen.

ROBERT : Zeg eens, waarom kuist gij die asbakken?

CHARLES : Ik heb u toch gezegd dat Marleen wou dat ze proper bleven tot gij hier waart. Doe nu de deur open. De patatten! *(hij rent de keuken in.)*

(Robert verdwijnt in de hall. Even later komt hij snel terug. Op dat ogenblik komt Charles uit de keuken)

Dag schat. De patatjes staan op het vuur hoor. Wel, waar is ze?

ROBERT : Charles, ik heb vervelend nieuws, geloof ik.

CHARLES : Ze heeft de wijn vergeten.

ROBERT : Erger.

CHARLES : Ze heeft hem laten vallen.

ROBERT : Het is "zij" zelfs niet!

CHARLES : Hoe "het is zij zelfs niet"?

ROBERT : Wel, het is wel een "zij", maar niet "zij". Ik denk dat het een andere "zij" is.

CHARLES : Wat staat ge daar nu te brabbelen?

ROBERT : Ik geloof dat ge een heel klein spoorke vergeten hebt. "Come in, please..."

(Uit de hall komt Marinelle binnen, een levendige Amerikaanse van een jaar of twintig. Zeer mooi. Charles verkeert bijna in shocktoestand)

CHARLES : Nonedju... *(zoekt steun aan arm van Robert)*

MARINELLE : Charlie! Surprise, surprise...!

CHARLES : Marinelle, zijt gij het?

MARINELLE : Hmm...

CHARLES : Jezus, Maria...

ROBERT : Jozef!

CHARLES : Marinelleke! Gij hier: in België, in Antwerpen, in Brasschaat... *(neemt Robert nog steviger bij de arm)*

ROBERT : Denk alstublieft niks verkeerd. Ik ben de broer van Charles: Robert!

MARINELLE : Hi Robert! Ik ben Marinelle.

ROBERT : Ja, dat heeft mijn broer ook al gezegd. *(hij gaat naar haar toe en omhelst haar)* Inderdaad: in levende lijve!

CHARLES : Jezus, Ma-

ROBERT : Ja, die familie hebben we al gehad. Laten we gaan zitten. Kom, eventjes zitten.

MARINELLE : Fijn!

(Marinelle en Robert gaan zitten)

Je kan nooit geloven hoeveel geluk ik had, Charlie. Ongeveer tien dagen geleden is mijn vader - ik vertelde je van mijn vader, is het niet?

CHARLES : Ja, ik geloof van wel, ja...

MARINELLE : Hij en mama - dat is mijn moeder - schieten niet zo goed met elkaar op... ze leven niet meer bij elkaar dus. Ze zijn... ze zijn...

ROBERT : Uit elkaar?

MARINELLE : Nee, nee, ze zijn ... "gescheiden"... toen ik nog erg klein was. Mijn mama woont hier, maar mijn vader woont in New York. Ik werk als secretaresse voor de Vlaamse Kring in New York. Daardoor heb ik Charlie ontmoet... in de "Blue Nightingale"... maar het was er een saaie boel, is het niet, Charlie?

CHARLES : Ja, zakenvergaderingen zijn altijd nogal saai, hé...

MARINELLE : Maar nadien gingen we naar... waar gingen we weer naartoe, Charlie?

CHARLES : Ik geloof... naar de ... "Pink Flamingo"?